

denarjev in res, kmalo dospem do drevesa pod katerim je deček ležal, toda od dečka ni bilo sledú. Hodim še nekaj časa po gozdu sim ter tje in ga kličem na vso sapo, pa — vse zastonj. Gotovo se je ustrašil hudobnež, da je prišel človeku v pest, ki ga bode izdal pravici in jo berž in bolj potegnil iz samotnega lesovja. Jaz ga nisem vtegnil dalje iskati, ker je bilo v gozdu več stranskih potov in nisem prav vedel, po kateri poti bi jo bil begún po-brisal. Namenil sem se tedaj zopet nazaj iti in berž ko pridem v kako bliž-njo faro, gospodu župniku izročiti denarje, da je oznanijo iz lece ter je izročé, komur slišijo.“

Vojak postaja nemiren. Pogleduje zdaj Prevdarnika, zdaj Mico, potem pa zopet pravi: „Prosim na dalje!“

(Konec prihodnjič.)

Stari Plesnik — počena struna.

(Žalostno-podučni spomini.)

Živel je v mestu N. starček, kterega so vsi prebivalci zavoljo njegove priljudnosti, učenosti in zgovorljivosti zelo čislali. Bil je sploh znan kot stari Plesnik. Tudi otroci celega mesta poznali so starega Plesnika, a tudi on je vsacega poznal; posebno je pa rad dobrim in vboglјivim otrokom večkrat kakšno jabelko iz žepa privlekel. Sivi lasjé, ki so mu se spuščali po zgerbančenem vratu, bili so skorej zmiraj pokriti z majhno kapico — in kaj bi ne? — saj če bi plešasto glavico dobrega starčeka kak ostri veter le prepihal, padel bi starček morebiti koj v bolezen, kterej bi sledila smert. Na nosu stala so vselej debela očala, kedarkoli je moral starček gledati v papir, kar je bilo znamenje, da je stari mož marsiktero noč s prebiranjem knjig in družih pisem preživel.

Otroci so tedaj Plesnika poznali! Ne le otroci celega mesta, ampak tudi vsa odraščena mladost; dá, ni bilo človeka, kteri bi vljudnega starčeka ne bil pozdravil, ko ga je kje na ulici srečal. Saj je pač Plesnik bil v celem mestu edini, ki je tako izverstno vsacega znal na glasovirji, goslih in v petji podučevati. Bilo je že veliko berkastih gospodov, veliko gospá in gospodičin, ki so za svojo godbino vednost le staremu Plesniku bili hvaležni. Je pa tudi Plesnik že veliko let prebival v tem mestu, ter si s podučevanjem v muzikalnih vedah vsakdanji kruhek služil. Bil je sam. Ni imel žene niťi otrok, le polni kupi vsakoverstnih not, ki so sim ter tje po njegovej sobi ležali, pričali so, da je mož skoz in skoz odrasel v godbi. Že zgodaj zjutraj slišalo se je pod njegovim oknom brenkanje na glasovirji. Ljudje, ki so hodili memo, so se večkrat v celih kupih vstavili, poslušaje prekrasne igre verlega starčeka.

* * *

Bilo je na sv. Matevža dan, ko je stari Plesnik prišel po navadi ob štirih popoldne k Stankovim, kjer je mladega Bogomila in njegovo večo

sestro Anico podučeval v krasnej godbi. Bogomil je godel, Anica pela, a naš starček tako umetno in urno prikladal, da je bilo veselje poslušati. Stari in gerbavi persti starčkov so tako mojstersko skakljali po belej klaviaturi, kakor da bi v nobenem ne bilo koščice. — Preneha — in zopet začne, — zdaj tiho, zdaj glasno, — zdaj počasi, zdaj urno, — — bil je danes čisto zamišljen in nenavadnega obličja. Bogomil neha gosti, tudi Anica vmolkne, ali starček le naprej gode svoje fantazije. Bilo je obema čudno pri serci; čudno stermita oba pod urne perste sivega starčeka.

Zdelo se je, kakor da je starček pozabil, da podučuje.

V največej
urnosti, s
ktero je star-
ček po gla-
sovirji pre-
biral — —
poči stru-
na! Starček
prebledi, ro-
ki kakor da
bi okameneli
na glaso-
virji — —
Bogomil in
Anica se u-
strašita —
— bila je
tihota —
nobeden se
ne makne,
— le še šum
póčene stru-
ne se je sli-

šal, ktera je
v glasovirji
po drugih
strunah rož-
ljala

Ko se
starček za-
vé, pogleda
plašno okoli
sebe. Bil je
čisto zme-
šan. Ni ve-
dil, kaj bi
rekel.

„Vi ste,
gospod, da-
nes posebno
zamišljeni v
to prekrasno
fantazijo“,
reče Bogo-
mil.

„A zdi se mi, kakor da bi se prestrašili, ko je póčila struna,“ pristavi Anica.

„Ljuba moja otroka“, reče starček, „danes je za mé dan žalostnih spominov. Sv. Matevž bil je patron mojega ranjkega očeta, a ta fantazija, ktero sta slišala, nehoté je donela izpod mojih perstov. Bila je fantazija mojega očeta! Ni bilo dneva, da je nisem slišal na našem starem glasovirčku. Tvoji glasi na goslih in Aničino petje — — ne vém — — kako je danes vse to čudno — in ta očetova fantazija — oh prečudno — spominja me žalostnih otročjih časov, — dá — — in pa še — počena struna — — — !

„Pač malo škode“, povzame tolažljivo Bogomil.

„Malo škode“, poreče premišljeno starček, „ali veliko spominov! Danes

je ravno 50 let, odkar so moj oče ravno to fantazijo igrali na glasovirji. Bil sem še otrok, stal sem pri njih s svojo sestrico Dragotinko, — kakor vi dva stojita zdaj pri meni. Tudi takrat počila je struna — — da da — počila je struna pri ravno tej fantaziji — danes je že 50 let. — Jaz sem se kot neumni otrok takrat zavzel in vprašal očeta, kaj to pomeni, ter sem mislil, da se je ves glasovir pokvaril. Oče mi pa rekó: „Vidiš, ljubi moj sinček, struna, ki je zdaj počila, podobna je človeškemu življenju. Kakor si zdaj slišal počiti struno, tako se bo tudi nam enkrat pretergala nit našega življenja. Kako vesel sem brenkal po glasovirji ne mislé, da bo strunica počila, a glej, ravno tako tudi človeku včasih v največem veselji, kedar se najmanj nadeja, obišče smert. Struna počí — njen prijeten glas se izgubi, — in ko v človeku struna življenja počí, tudi on izgubi glas, vid, sluh in vse, kar ga je oživiljalo.“ — In res, ljubčeka moja, čez nekaj dni potem počila je struna življenja v mojem očetu. Ostal sem revež sam s sestrico na tem svetu. Kedarkoli mi je pozneje na glasovirji počila struna, vselej sem se spomnil očetovih besed. Danes pa, na njihov god, pri tej njihovej fantaziji, me je počena struna posebno ganila, — zdi se mi, kakor da je zraven sebe vidim, — zdi se mi, kakor da njihovo fantazijo slišim, kakor da njihove besede poslušam

Nekako tožno vstane stari Plesnik, vzame svojo palico in — odide.

Bogomil in Anica ganjena gledata za njim.

* * *

Za osem dni po tej dogodbi je bil pri Stankovih glasovir pokrit s črnim suknom. Plesnika ni bilo več! Počila je tudi v njem — struna življenja, ki je odmevala prijazno in vsacega z ljubeznjivostjo očarovala. Bogomil in Anica, kedarkoli pogledata glasovir, spomnita se starega Plesnika.

Namesto počene strune se je sicer nova postavila, ali urni Plesnikovi persti niso nikoli več skakljali po glasovirji!

Lj. T.

Bodi prijazen.

Mnogo otrok je, ki imajo sicer dobro sercé, a vendar so dostikrat neprijazni z drugimi otroci. Tak otrok je bila tudi Minka. Dasiravno je imela svojo sestrico Roziko zeló rada, vendar jo je večkrat razžalila s kako neprijazno besedo. Nekega dné je dobila Minka lepo jabelko v dar, in Rozika, ki je bila za nekoliko let mlajša, bi ga bila tudi rada imela. Zategadelj se dobrika svojej sestrici in jo prosi: „Minka, oh Minka, bodi tako dobra in daj meni jabelko“. — Toda Minka jo sune proč od sebe in pravi: „Poberi se mi in ne delaj mi nadlege, ker veš, da ti ga ne dam.“ To je občutljivo Roziko močno zbolelo in jokaje odide. — Po noči zbolí Rozika. Veliko je moral terpéti revni otrok in ker zdravnik ni mogel pomagati, imeli so drugi dan merliča v hiši. S cveticami ovenčana je ležala Rozika na mertvaškem